

Arrest

nr. 121 376 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), bent een twintigjarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent geboren in het dorp Lakar in het gebied Gulbahar in het district Jabel Saraj in de provincie Parwan. U ging tot de vijfde klas naar school. U bent analfabeet. U werkte samen met uw vader als straatveger voor de municipaliteit van Kaboel en verbleef sinds u deze job uitvoerde afwisselend in Kaboel en uw geboortedorp Lakar. U bent ongehuwd. Uw moeder woont met uw zus Majabin in uw geboortedorp. Uw vader verblijft afwisselend in Kaboel en Lakar. Uw jongere broer Nangialai verdween ongeveer zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan. U en uw familie weten niet waarheen of om welke reden hij is weggegaan. U heeft nog een zus die getrouwd is en in Gulbahar woont.

U verliet Afghanistan omdat u de autoriteiten vreest. In het gebied in Kaboel waar u en uw vader als straatveger werkten, werd een zelfmoordaanslag gepleegd door een persoon die een uniform droeg van de municipaliteit waar u voor werkte. Er werd een onderzoek gevoerd naar de verantwoordelijken voor deze zelfmoordaanslag. Gedurende een maand werden verschillende van uw collega's ondervraagd en werden hun huizen doorzocht. Toen u hoorde van een vriend van uw vader dat ze u als volgende zouden onderzoeken en uw vader bezoek kreeg van de politie, zei de vriend van uw vader u dat het beter was om niet in aanraking te komen met de politie en het land te verlaten. De politie kwam nog een aantal keer naar u vragen bij thuis en bij uw vader en zeiden dat zij er nu van overtuigd zijn dat u schuldig bent omdat u was gevlucht. Een zestal maanden na uw vertrek, verdween uw jongere broer. U weet niet of hij naar Iran ging of werd gearresteerd door de politie.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara en een Khalqpartijboekje van uw vader voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de politie u ervan verdacht verantwoordelijk te zijn voor de zelfmoordaanslag die gebeurde in de wijk in Kaboel waar u als straatveger werkte.

In eerste instantie dient er op te worden gewezen dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u nooit persoonlijk problemen had met iemand, dat u uw land verliet vanwege de algemene veiligheidssituatie in Parwan en Kaboel en dat u vreesde door een zelfmoordaanslag te worden gedood (CGVS Vragenlijst p.3). Het is niet aannemelijk dat u eerst verklaart geen persoonlijke problemen te hebben gekend om dan later, bij het gehoor op het CGVS, te verklaren dat u de autoriteiten vreesde omdat zij u ervan verdachten verantwoordelijk te zijn voor een zelfmoordaanslag (CGVS pp.3,4). Uw verklaringen voor het feit dat u bij het eerste interview niets vermeldde over uw problemen met de politie zijn niet overtuigend. Zo geeft u aan dat zij u enkel vroegen zich voor te stellen, dat zij u vroegen of u gearresteerd werd waarop u eerlijk antwoordde van niet en dat zij u zeiden uw problemen bij het gehoor op het CGVS uitgebreid te vertellen (CGVS p.9). Wanneer u echter gevraagd wordt de belangrijkste elementen in verband met uw problemen te vertellen, kan van u verwacht worden dat u de kern van uw asielrelaas weergeeft.

Hoewel u verklaart dat u bij DVZ vertelde dat u problemen had met de politie en de mensen rondom u (CGVS p.9), wordt nergens in het verslag van DVZ melding gemaakt van problemen die u zou hebben ondervonden met de politie in Afghanistan (CGVS Vragenlijst p.3). Integendeel, u verklaart namelijk dat u persoonlijk geen problemen had en dat u de algemene veiligheidssituatie in Kaboel en Parwan vreesde (CGVS Vragenlijst p.3). Deze vaststelling ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder halen uw weinig overtuigende verklaringen de geloofwaardigheid van het relaas dat u bij het gehoor van het CGVS te berde brengt verder onderuit.

Zo slaagt u er niet in op een bevattelijke wijze uiteen te zetten waarvan men u verdacht, noch waarom men u daarvan verdacht. Wanneer u verschillende keren wordt gevraagd waarvan men u verdacht, geeft u de ontwijkende antwoorden dat u in die wijk het vuil ophaalde en dat een winkelhouder zag dat de persoon die een zelfmoordaanslag pleegde net als u een uniform van de municipaliteit droeg (CGVS pp.8,9). U verklaart verder in het gehoor dat u niet precies weet waarvan u beschuldigd werd (CGVS p.8). Dit is niet geloofwaardig. De politie zou namelijk reeds meer dan een maand een onderzoek hebben gevoerd naar de eventuele betrokkenheid van u en uw collega's bij de explosie en uw familie meerdere bezoeken hebben gebracht (CGVS pp.). Bovendien geeft u aan dat het onderzoek van de politie naar uw betrokkenheid de reden vormde voor uw vertrek uit Afghanistan, waardoor verwacht kan worden dat u weet waarvan u werd verdacht en om welke reden u hiervan werd verdacht (CGVS pp.4,8). Uiteindelijk verklaart u dat u ervan verdacht werd deze bom te hebben geplaatst (CGVS p.9). Dit wekt verwondering aangezien u voorheen steeds sprak over een zelfmoordaanslag (CGVS pp.3,6,8,9) en men ervan uit kan gaan dat de dader van de zelfmoordaanslag is omgekomen gezien de vele slachtoffers die u vermeldde (CGVS pp.3,4), waardoor het weinig aannemelijk is dat de politie u ervan zou verdenken de explosie te hebben veroorzaakt. Wanneer u met deze bedenking

wordt geconfronteerd en gevraagd wordt of het om een explosie of een zelfmoordaanslag ging, verklaart u dat sommigen denken dat het een zelfmoordaanslag was die werd gepleegd door een persoon die een uniform van de municipaliteit droeg en dat de politie u ervan verdenkt een tas met explosieven op de plaats van het incident te hebben geplaatst (CGVS p.9). Het is echter geheel ongeloofwaardig dat u niet weet of de explosie, die aan de basis van al uw problemen in Afghanistan ligt, een zelfmoordaanslag was of dat er een bom werd geplaatst waarbij de dader niet omkwam. U heeft evenmin kennis over andere aspecten van het onderzoek naar aanleiding van de explosie waarvan men u volgens uw verklaringen verdacht (CGVS p.9). Omwille van bovenstaande redenen, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u door de politie verdacht werd verantwoordelijk te zijn voor een (zelfmoord)aanslag in de wijk waar u werkte.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat uw broer verdween omdat hij problemen kende vanwege u situatie (CGVS p.5). De politie zou na de explosie eerst informatie over u gevraagd hebben aan uw vader en zich later tot uw broer gericht hebben omdat uw vader een oude man was (CGVS p.6). U weet echter enkel dat de politie twee weken na uw vertrek naar uw huis kwam, uw broer vroeg waar u was en dat uw broer hen vertelde dat u nog in Kaboel was (CGVS pp.6,7). Wanneer u gevraagd wordt of u kan vertellen over de bezoeken van de politie aan uw broer, geeft u aan dat u daar geen informatie over heeft (CGVS p.6). U verklaart dat uw broer nadien, een zestal maanden na uw vertrek, verdween maar dat u niet weet of hij naar Iran is vertrokken of gearresteerd en gefolterd werd door de politie (CGVS p.6). Deze verklaring berust louter op veronderstellingen aangezien u verklaart slechts te weten over één bezoek van de politie aan uw broer waarbij naar u geïnformeerd werd (CGVS p.6). Bovendien verklaart u dat uw vader u vroeg of u uw broer had meegenomen naar Europa toen u hem telefoneerde vanuit België omdat uw broer na uw vertrek eveneens wegging (CGVS p.7). Gezien uw broer pas een zestal maanden na uw vertrek verdween en hij nog steeds thuis woonde waardoor hij onder het toezicht van uw ouders stond, is het niet geloofwaardig dat uw vader zou denken dat uw broer met u meereisde naar Europa (CGVS p.7).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de Afghaanse autoriteiten vreest omdat zij u ervan verdenken verantwoordelijk te zijn voor een zelfmoordaanslag in de wijk waar u als straatveger werkte. De reden waarom aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht, is dat u bij uw asielaanvraag bij DVZ nergens melding maakte van deze problemen en omdat uw verklaringen op het CGVS over uw problemen met de Afghaanse politie ongeloofwaardig werden bevonden. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die door u worden voorgelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit. Die wordt niet betwist door het CGVS. Het partijboekje van uw vader van Khalq, heeft betrekking op de identiteit en het werkverleden van uw vader. Dit boekje dateert van 1 qaus 1357 (Afghaanse kalender, 22 november 1979) en is gerelateerd aan uw vaders werk in die periode, namelijk fabrieksarbeider in de Gulbahar fabriek (CGVS p.3). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader vanwege deze partijkaart recentelijk problemen ondervond. U geeft aan dat noch u, noch een van uw familieleden lid of sympathisant was van een politieke partij of groepering (CGVS p.11). De arrestatie en foltering van uw vader die u aanhaalt, dateren van de periode van de burgeroorlog waarbij Massoud, Hekmatyar en de Hazara's elkaar bevochten (CGVS pp.11,12) en gebeurden volgens uw verklaringen op willekeurige basis en vanwege valse beschuldigingen (CGVS p.12). Er is geen reden om aan te nemen dat u een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren vanwege omwille van deze gebeurtenis in het leven van uw vader.

Naast de toekenning van de Vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b, kan aan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen deze vorm van subsidiaire bescherming op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal

burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende 3 objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj van de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de veiligheidsincidenten in de provincie Parwan zich concentreren in welbepaalde districten. In de andere districten van Parwan blijft de situatie vrij rustig. Betreffende het district Jabul Saraj blijkt in de periode van verslaggeving geen melding te worden gemaakt van enig significant incident. Aldus kan worden besloten dat er in het district Jabil Saraj géén situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte om hem de subsidiaire bescherming te verlenen en minstens om de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij zal ondervinden omdat men hem verdenkt van medeplichtigheid aan een zelfmoordaanslag.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit persoonlijk problemen te hebben gehad met iemand, dat hij zijn land verliet vanwege de algemene veiligheidssituatie in Parwan en Kabul en dat hij vreesde door een zelfmoordaanslag te worden gedood. Dat verzoeker vervolgens bij het Commissariaat-generaal verklaarde persoonlijke problemen te hebben gekend omdat men hem verdenkt zelf een zelfmoordaanslag te hebben georganiseerd ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dan ook ernstig. Wanneer aan verzoeker immers gevraagd wordt bij de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste elementen in verband met zijn problemen aan te geven, kan verwacht worden dat hij de kern van zijn asielrelaas weergeeft. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden zou hebben met zijn lage scholingsgraad kan worden opgemerkt dat de gevraagde kennis doorleefde ervaring betrof, waarvoor geen schoolse kennis is vereist.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers asielrelaas toch op waarheid zou berusten, *quod non*, dan nog kan worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt op een bevattelijke wijze uiteen te zetten waarvan hij juist verdacht wordt, noch waarom men hem verdacht. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker niet precies weet waarvan hij beschuldigd werd aangezien de politie volgens zijn verklaringen al reeds meer dan een maand een onderzoek zou gevoerd hebben naar de eventuele betrokkenheid van verzoeker bij de explosie en zijn familie hiervoor meerdere bezoeken zou hebben gebracht. Dit klemmt des te meer nu verzoeker bij het Commissariaat-generaal aangaf dat het onderzoek van de politie naar zijn betrokkenheid de reden vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan. Er kan bijgevolg redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker weet waarvan hij werd verdacht en om welke redenen. In laatste instantie verklaart verzoeker dat hij ervan verdacht werd deze bom te hebben geplaatst hetgeen dan weer niet in overeenstemming is met zijn eerdere verklaringen waar hij steeds sprak over een zelfmoordaanslag (gehoorverslag, 3, 6, 8, 9). Indien het inderdaad om een zelfmoordaanslag zou gaan kan men ervan uitgaan dat de dader van de zelfmoordaanslag is omgekomen gezien de vele slachtoffers die verzoeker vermeldde waardoor het weinig aannemelijk is dat de politie verzoeker ervan zou verdenken de explosie te hebben veroorzaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan bijgevolg niet langer geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij zijn land zou hebben verlaten om redenen die verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet besliste de commissaris-generaal dat er actueel in verzoekers regio van herkomst, het district Jabel Saraj in de provincie Parwan, geen willekeurig geweld heerst dat voor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, kan resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker deze analyse, waartoe hij verwijst naar drie internetartikelen betreffende incidenten in Parwan. Verzoeker stelt verder onmogelijk in Kabul te kunnen vestigen, waarvoor hij opnieuw verwijst naar een internetartikel. Verzoeker meent verder dat een terugkeer voor hem een schending zou opleveren van artikel 3 EVRM, en meent dat het UNHCR zich verzet tegen een terugkeer naar regio's waar een asielzoeker geen netwerk heeft, en dat van een asielzoeker niet mag worden verlangd dat hij door onveilig gebied reist, waarvoor verzoeker verwijst naar een internet-bron van de Nederlandse overheid. Verzoeker meent nog dat een terugkeer voor hem "*psychologische ontredde*" zou teweeg brengen, waarvoor hij verwijst naar een nota van het UNHCR genaamd "*Human Considering with regard to return to Afghanistan*".

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB *Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 21 maart 2013, p. 13), blijkt dat de activiteiten van anti-regeringselementen zich in Parwan beperken tot de districten Ghorband, Shinware en Sheikh Ali, terwijl geen melding gemaakt wordt van incidenten in verzoekers district van herkomst. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aantal veiligheidsincidenten op de weg van de districtshoofdplaats naar Kabul "zeer beperkt" is. Het verweer van verzoeker vermag hier geen afbreuk aan te doen, gezien geen van de door hem geciteerde internetartikelen gewag maken van incidenten in zijn district van herkomst, noch van onveiligheid op de weg van de luchthaven van Kabul naar zijn district. Er zijn aldus geen objectieve argumenten voorhanden die erop wijzen dat er zich heden in verzoekers regio van herkomst een situatie van willekeurig gewapend geweld zou manifesteren in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de schending van artikel 3 EVRM, die verzoeker in de toelichting van zijn middel betreffende de subsidiaire bescherming aan voert, merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hoger bleek evenwel dat verzoeker ingevolge de ongeloofwaardigheid van zijn relaas een dergelijk risico niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER